´Un venedor em va voler subornar i a l´empresa se li va rescindir el contracte´

´Un venedor em va voler subornar i a l´empresa se li va rescindir el contracte´

Porter de l'Ajuntament de Girona jubilat. Va néixer a La Gineta (Albacete). De ben jove va fer les maletes i va viatjar fins a Catalunya en tren. Era el 1967. Aleshores no sabia que acabaria essent una institució a l'Ajuntament. Durant 39 anys ha estat la primera cara que han vist molts veïns en posar un peu a l'edifici consistorial. Amb 63 anys, s'acaba de jubilar.

TAPI CARRERAS GIRONA

Com se li acudeix a un manxec anar a viure a Salt?
Vaig viatjar sol. A l'aventura. Tenia uns coneguts. Em van aconsellar una pensió barata. Després vaig anar a viure a casa d'una meva tia, al carrer Sant Dionís. I vaig trobar feina a la Maret. Hi vaig estar poc perquè no m'agradava gaire el comportament del propietari...
I no sabia català...
A la Maret els companys eren molt "macos". Amb ells vaig començar a aprendre el català. I en aquella època estava prohibit i l'havíem de parlar d'amagat. Em deien les coses primer en català i després en castellà. Si jo volia viure aquí, m'havia d'adaptar aquí. I era la meva intenció. M'encarregava d'agafar uns pernils i penjar-los a la càmera. I descarregar camions... Però feia de tot, era un comodí. Després vaig treballar a Comercial Terrestre i Marítima repartint paquets. I d'aquí a fer la mili a Saragossa i a Barbastre. Catorze mesos.
I a l'Ajuntament de Girona.
Sí, per oposicions. D'ordenança. I el 1977 vaig tenir un ascens, amb un examen molt fort, i em vaig començar a encarregar del manteniment de les instal·lacions. És la plaça que he tingut fins ara: porter major. Fins al 9 de setembre. És una feina que sempre he apreciat molt. Molt canviant. Preparar una roda de premsa, avaries, preparar els plens...
Com van ser les oposicions?
Hi havia sis places i ja hi havia sis persones, però no eren fixes. Em vaig presentar. Va ser curiós. Ens vam asseure al saló de plens i tothom em copiava.
Era el referent!
Pensava: "Em catejaran!". I ho dic perquè els que copiaven ja són tots morts.
Com sabien que era el bo?
Pobrets. No havien estudiat mai. A la que van dir els temes, vaig començar a escriure. Havies d'escriure coses bàsiques. Preguntaven si s'havia de notificar quelcom a un menor com es feia. Hi havia d'haver present un major d'edat. Si calia trucaves al veí. Coses d'aquest tipus.
Com va ser el primer dia?
Em van anar presentant tots els treballadors. Era el 19 de juliol de 1974. No vaig fer massa res més. Quan van acabar no me'n recordava de res. Confonia totes les cares.
Cap novatada?
Al cap de pocs dies la gent marxava de vacances. I em van posar a la centraleta del telèfon. Només funcionava

una de les cinc línies. Les altres les havien espatllat els altres treballadors perquè entraven menys trucades i per tant tenien menys feina. Però ho vaig descobrir i com que m'agradava l'electrònica, la vaig arreglar. Però... els companys van amagar la llista de telèfons interns per "putejar-me" per haver arreglat l'aparell. I jo només sabia l'extensió de l'oficial major: La 025. I li passava totes les trucades. Fins que va venir a preguntar-me què passava i vaig dir-li que no tenia cap llistat d'altres extensions. I, amb una secretària, em van fer una relació nova. Guardo amb especial afecte el tracte tant afable d'aquell oficial. Ell és qui em va preparar per a l'examen de porter major.

Vostè ha estat obrint cada matí l'Ajuntament. Algun ensurt?
Sí. Però no entraré en detalls. Ho he solventat com he pogut sense que ningú se n'assabentés.
Ha hagut de trucar a la policia?
Sí, sí. Però ha quedat entre aquells policies i jo. Sagrat. D'actes macrabres, artefactes, etcètera, entenc que no se n'ha de fer publicitat perquè pots donar idees a altra gent.
S'ha jugat la vida?
Sí.
I moments d'alegria?
El dia que van néixer els meus fills. Va néixer tots dos a la clínica Girona, però, de fet, a l'Ajuntament.
Vostè vivia a l'Ajuntament.
Des del març del 1977 al setembre del 2004...
... Fins que el van fer fora?
No! Faltava espai a l'Ajuntament. M'ho va demanar el cap de Patrimoni. Vam parlar amb l'alcaldessa i ens vam posar d'acord i cap problema. No va ser cap drama ni em van fer fora. Tot pactat. I vaig anar a viure al pis de Salt.

Algun moment estrambòtic?
Recordo en el primer carnestoltes democràtic amb una gran festa, la plaça del Vi decorada i algú que tenia permís volia pintar tot el terra de color verd. I a les voreres, bales de palla. Per una banda, per sort va ploure i la pintura no va agafar. Però la palla va col·lapsar els embornals. Ja veus els regidors, els policies i jo allà traient la palla dels embornals. Podria haver acabat malament amb l'aigua inundant tot l'Ajuntament.
Va canviar moltes coses?
El vestit de gala no m'agradava gens. Semblaven pingüins caminant pel carrer. Era vergonyós. Amb una gorra del tipus Napoleó. I havien d'aguantar els actes amb el sable. Jo vaig treure el vestit creuat i la gorra la vaig canviar.

Ha treballat amb quatre alcaldes. Qui s'ha portat millor?
Com és lògic i normal, perquè hem estat molt temps junts i li tinc un apreci especial, en Quim Nadal. Però no vull menysprear els altres. Amb tots he estat molt còmode. M'han donat molta llibertat.
Algun regidor "difícil"?
Difícil difícil, no. Per dir algú, amb el PSUC, en Josep Quintanas. Tenia el seu caràcter i venia d'on venia. Però es va adonar que no tot era blanc o negre. S' havia de buscar un equilibri. Un dia tenia l'ordre de prohibir el pas a una persona a l'Ajuntament. I ho vaig dir a la policia. I ell la va obrir i vam estar discutint.
A qui no es deixava entrar?
Al viceinterventor d'aquells moments. Era tot un personatge. Mig Ajuntament estava denunciat als jutjats per culpa seva.
Posaran càmeres a dins de l'Ajuntament. Si les haguessin posat fa deu o vint anys, ens posaríem les mans al cap?
Potser sí. Jo no en sóc partidari. Una càmera no soluciona els problemes que hi ha als passadissos. Com a màxim, per un robatori pot servir de prova. S'ha de gravar quan l'Ajuntament no està actiu. De fet, ens els accessos ara ja n'hi ha.
Si s'obrissin calaixos, hi trobaríem bitllets?
Un cop em vaig trobar una bossa d'escombraries amb molts feixos de diners. I els treballadors els buscaven i jo els tenia guardats. La recaptació l'havia passat a fer l'Ajuntament després de descobrir un desfalc de l'empresa

que ho feia. Els treballadors eren on ara és la sala Miquel Diumé, en un espai molt petit. Imagino que fent feixos uns quants van caure, amb algun cop, a dins de la paperera. La dona de la neteja ho va trobar i em va avisar. Ho vaig guardar fins que els ho vaig poder dir. Si no ho veu aquella dona, s'haurien cremat a la incineradora. A partir d'aquell dia es va canviar el lloc per comptar els diners.

Ha vist algun maletí o sobre?

No. Sí que quan comprava papers i altres objectes per a l'Ajuntament, algun venedor em va intentar ?subor?nar. No vaig acceptar. Perquè li compréssim a ell o li compréssim de més. I el contracte amb l'empresa es va rescindir. Si jo no pogués viure amb el meu sou hauria anat a l'alcalde a dir-ho o plegaria.

I l'últim dia de feina... un ple...

Sí! No el vaig seguir tot. En teoria plegava a les tres de la tarda. I vaig anar al ple per posar-lo en marxa. Era el primer després de vacances i sempre pot passar alguna cosa amb les màquines. I vaig prémer el "play" per gravar-lo. Era el primer amb un regidor amb una minusvalidesa i es van canviar una mica el lloc on seuen els regidors i els cables. Hi volia ser per si hi havia cap problema. Vaig plegar a dos quarts de deu de la nit. Després de 643 plens, a l'últim havia d'estar a l'altura.

Ha tornat a l'Ajuntament?

Sí. Per arreglar documentació personal. És agradable tornar.

Des que ha plegat ja hi ha hagut un ple. El va seguir?

Volia connectar-me a Internet però vaig tenir una visita a casa. Devien seguir amb la tònica d'acabar tard. Solen ser divertits. De tristos, un o dos com a molt.

Quins?

Després de la mort de regidors. Just Casero i Francesc Ferrer. També l'endemà del 23-F.

S'ha perdut molts plens?

En un vaig cedir la preparació a un company però em vaig quedar a ajudar. Un "nano" del gremi d'hostaleria que netejava molt les copes dels regidors. En començar el ple, quan hi van abocar, hi va sortir espuma. Algun graciós hi havia posat Mistol. En veure-ho ens vam repartir la feina. Un treia les copes velles i l'altre les noves. Tot molt ràpid.

No cal que li digui que s'assembla a un polític conegut....

No cal. A un expresident de la Generalitat. Quan anava amb el vestit blau, feia parar una mica boig a algun mosso d'esquadra i se'm quadraven i tot. Pensava... pobret!

I ara què fa?

A l'hort, balls de saló, a l'ordinador, anar a caminar, en bicicleta...

Era el més veterà?

Hi ha qui porta més anys. Sobretot noies, que quan vaig arribar ja hi eren. Elles podien entrar abans dels 18 anys, nosaltres havíem de fer el servei militar primer.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2013/10/20/venedor-em-voler-subornar-lempresa/639840.html?utm_source=rss